

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Qvæstiones Morales Selectiores De Lege Interna Et Externa

discussæ, ac Resolutæ, & in duos Libros divisæ, In quibus, propositis casibus, prima quædam principia, ad plurimas alias Qvæstiones similes resolvendas perutilia, subinde examinantur

De Lege Externa

Beati, Gabriele

Augustæ Vindellicorum, 1729

VD18 80376800

47 An per absolutionem vna censura tolli possit sine alia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39888

23 Ad tertiam Negatur consequentia; Ecclesiaz enim non usus, & periculum, quod inde sequeretur, ad summum probant, absolutionem eo modo datam, fuisse illicitam, non tamen inuvalidam.

COROLLARIUM.

24 Colligitur ex dictis; Censuram latam sub conditione impertinenti, si nulla alia apponatur causa, esse inuvalidam. Quia omnis censura, cum sit poena, essentialiter requirit, ac supponit aliquam culpam. Si autem nulla alia apponere-

tur causa, nulla daretur culpa; Unde, si quis diceret; *Omnes existentes in portu incidant in excommunicationem, si nauis aliqua tunc veniat ex India*; nulla esset Excommunicatio, quia nulla daretur culpa, quae tamen ad excommunicationis valorem essentialiter requiritur. Si tamen culpa supponeretur; ut, si quis diceret, *Omnes qui furtum commiserunt, excommunicationem incurrant, si nauis ex India venerit*; tunc excommunicatio sic lata, esset valida, quia nihil iam daretur, quod eius valorem impediret.

QVAESTIO XLVII

An per absolutionem una censura tolli possit sine alia.

C A S U S.

1 **T**ITIVS, cum plures Excommunicationes incurrisset, tempore Iubilei, ad Confessarium habentem facultatem ab omnibus absoluen- di accedens; aliquas solum aperuit, reliquas vero ex obliuione tacuit. Quaeritur: Vtrum ab omnibus fuerit absolutus.

S V M M A R I V M.

2 Absolutio, videtur tollere posse vnam censuram sine alia. 3 Censura non sunt inter se connexae, sicut peccata mortalia. 4 Absolutio, eas solum censuras tollit, quas Sacerdos tollere intendit. 5 Nihil infundit cum censuris incomposibile. 6 Tollit solum censuram cognitam. 7 Cum accommodetur petitioni. 8 Absolutio a censuris, quomodo dari possit.	9 Absolutio data in Confessione, tollit omnes censuras. 10 Alias non esset dispositio ad peccatorum absolutionem. 11 Et Confessarius utitur tota facultate, quam habet. 12 Censura, connexionem habent per ordinem ad absolutionem a peccatis. 13 Confessarius intentionem habet absoluendi, quantum potest. 14 Ad peccatorum absolutionem praerequiritur absolutio generalis censurarum.

Ee 2

15 Censura

- 15 *Censura tolluntur, quantum Confessarius potest, & Pœnitens indiget.*
 16 *Pœnitens, omnium absolutionem implicitè petit.*
 17 *Ad Censurarum absolutionem in Sacramento, earum manifestatio requiritur.*
 18 *Earum absolutio extra Sacramentum, pendet totaliter à voluntate Absolventis.*

RATIONES DVBITANDI.

- 2 **C**um absolutio à Censuris, non conferat formam aliquam positivam cum ipsis impossibilem, sicut absolutio à peccatis, confert gratiam cum omnibus mortalibus impossibilem; sequitur, absolutionem à Censuris, ex se, non tollere necessariò omnes censuras, sicut absolutio à peccatis necessariò tollit omnia mortalia. Quæstio igitur est; an vnâ tollere possit sine aliâ; an verò aliunde habeat, vt omnes tollat. Aliqui enim putant; quod vnâ tollere possit sine aliâ; & consequenter, quod Titius non fuit ab omnibus absolutus, sed ab ijs solùm, quas Confessario manifestavit. Ita *Auila par. 2. cap. 6. disp. 2. dub. 3. ad finem. Vgolinus tab. 1. cap. 19. §. 3. num. 10. Sayrus de cens. lib. 2. cap. 21. num. 23.*
- 3 Primò: Quia Excommunicationes, non ita sunt inter se connexæ, sicut sunt connexa peccata mortalia, sed vnâ tolli potest sine aliâ, sicut in confessione, vnum peccatum veniale, remitti potest sine aliò. Sicut ergo qui in Confessione, aliquâ solùm venialia aperit, & alia ex oblivione, aut alia causa tacet, remanet solùm absolutus ab ijs, quæ aperuit, & non ab

alijs, ita qui aliquas solùm excommunicationes aperuit, & alias tacuit, ab ijs solùm fuit absolutus quas aperuit, non vero ab alijs, quas tacuit.

Secundò: Quia Titius ab ijs solùm excommunicationibus fuit absolutus, à quibus Confessarius intentionem habuit illum absoluendi; forma enim absolutionis, non operatur ultra intentionem proferentis; cum actus agentium non operentur ultra eorum intentionem. *L. Non omnis, ff. de rebus cred. & cap. finali, de prob.* Confessarius autem, ab ijs solùm intentionem habuit illum absoluendi, quas Titius illi manifestavit, sicut intentionem habet absoluendi ab ijs solùm venialibus, quæ illi fuerunt in Confessione manifestata.

Tertiò: Quia, In tantum ille, qui absoluitur à mortalibus confessis, remanet etiam indirectè absolutus ab oblitis, in quantum per absolutionem infunditur gratia, quæ cum quocumque mortali est essentialiter impossibile, sed per absolutionem censuræ, nihil infunditur cum omnibus excommunicationibus impossibile. Ergo qui absoluitur ab excommunicationibus confessis, non propterea remanet absolutus etiam ab oblitis.

Quartò: Quia Excommunicationes, non tolluntur per quacumque absolutionem à Confessario facultatem habente collatam, sed solùm per absolutionem datam; cognitâ excommunicatione; tunc enim solùm absolutio datur cum intentione illam tollendi, quam intentionem Confessarius non præsumitur habere, dum habet solùm communem intentionem absoluendi; sicut non censetur habere

here intentionem tollendi peccata reser-
uata oblita, quoad reservationem, per
communem intentionem conferendi Sa-
cramentum poenitentiae, eo quod sic so-
lum censetur velle conferre gratiam, &
per hanc peccata reseruata non tollantur
quoad obligationem, illa legitimo Superi-
ori manifestandi. Sicut ergo Confessa-
rius, quamuis facultatem habeat reser-
uatorum, non censetur tamen velle tolle-
re reservationem, nisi eorum, quae illi
manifestantur in confessione; ita, quam-
uis facultatem habeat censurarum, non
censetur tamen velle absolueri, nisi ab
ijs, quae illi fuerunt manifestata; sen-
tentia enim prudenter non fertur nisi
cognita causa.

7 Quinto: Quia Absolutio, accommodari
debet petitioni; Sed qui aliquas tantum
excommunicationes confiteatur, earum
solum absolutionem petit, & non alia-
rum, quas tacet. Ergo etiam Confessa-
rius, earum tantum absolutionem impen-
dit, & non aliarum; sic enim absolutio
conformatur petitioni.

NOTABILE.

8 Aduertendum est, Censurarum abso-
lutionem, à Superiore, ordinariam
iurisdictionem habente, dari posse, non
solum in Sacramento Confessionis, sed
etiam extra illud; sicut enim extra con-
fessionem ligare potest, ita potest absol-
uere, nec villo iure cogitur in confessio-
ne solum absolueri, & non extra. Ab
eo verò qui facultatem habet delegatam,
dari posse, vel in confessione, vel extra il-
lam, iuxta voluntatem concedentis. Col-
latio enim iurisdictionis, siue delegatio,

pendet totaliter à voluntate delegantis.
In Iubilaeis tamen, haec facultas commu-
niter conceditur cum limitatione absol-
uendi solum in Confessione Sacramenta-
li, vel Confessionibus diligenter audi-
tis; in hoc autem casu, censurarum ab-
solutio conferri non potest, nisi in ipso
Sacramento Confessionis; facultas enim
& iurisdictionis exerceri non potest nisi iuxta
voluntatem concedentis, cum ab illa to-
taliter pendeat. Hoc posito,

RESOLVTIO.

AD Casum respondetur; Titium, per
absolutionem datam à Confessario,
virtute Iubilaei facultatem habente ab-
soluendi à censuris, fuisse ab omnibus
excommunicationibus absolutum. *Sua-
rez de cens. disp. 7. sect. 9. n. 4. Filliucius
tract. 11. cap. 9. quest. 6. num. 289. Re-
giraldus lib. 9. nu. 6. Sanchez lib. 2. sum.
cap. 12. n. 9. Coninch. de poen. disp. 8.
dub. 12. num. 97. & disp. 14. d. 16. n. 226.
Bonac. de cens. disp. 1. quest. 3. pun. 6.
num. 3. Natarrus cap. 26. num. 12. Va-
lencia tom. 4. disp. 8. quest. 7. pun. 8. &
alij apud istos.*

Primo: Quia Titius fuit ab excommu-
nicatione absolutus in Confessione Sa-
cramentali; fuit enim absolutus à Con-
fessario habente facultatem solum vir-
tute Iubilaei, ideoque absoluendi so-
lum in Confessione. Sed absolutio
data in Confessione, debet necessario ad
omnes excommunicationes se extende-
re; debet enim esse dispositio ad reci-
piendam absolutionem à peccatis, quae
sine iusta causa, excommunicato impen-
di non potest; cum inter alios excommu-
nicatio-

Ec 3

natio-

nicationis effectus sit, priuare perceptione Sacramentorum, ergo absolutio data Titio, se extendit ad omnes excommunicationes, ideoque fuit ab omnibus, etiam ab oblitis absolutus.

- 11 **Secundò**; Quia Confessarius facultatem habebat absoluendi Titium ab omnibus excommunicationibus, etiam illis, quas ex obliuione tacuit, vt suppono; & ea facultate generaliter vsus est, cum intentione omnes excommunicationes auferendi, quantum poterat; tenebatur enim eum, quantum poterat, absoluere, vt esset capax recipiendi absolutionem à peccatis. Ergo omnes re verà abstulit, & Titius ab omnibus remansit absolutus; Ad censuram enim tollendam, sufficit potestas, & voluntas Absoluentis, cum censurà ab his duobus essentialiter pendeat in fieri, ac conseruari. Cum ergo Confessarius, virtute Iubilei, potestatem habuerit omnes excommunicationes tollendi, & intentionem habuerit eas tollendi, quantum licitè poterat, ac pœnitens indigebat, & consequenter tollendi omnes; verè omnes abstulit, & Titius ab omnibus remansit absolutus etiam ab ijs, quas ex obliuione non manifestauit.

OBIECTIONVM SOLVTIO.

- 12 **AD** primam rationem in contrarium respondetur; Excommunicationes, ac censuras, quamuis non habeant inter se connexionem in ordine ad absolutionem, quæ datur extra Sacramentum Confessionis; illam tamen habere quasi extrinsecè, in ordine ad absolutionem, quæ datur in Confessione; quatenus hæc necessariò debet esse generalis, & ad omnes se extendere, cum debeat esse dispositio ad recipiendam absolutionem peccato-

rum, cuius absolutionis non est capax Excommunicatus.

Ad secundam respondetur: Negando 13 minorem; Confessarius enim intentionem habet absoluendi, quantum potest, & quantum pœnitens indiget ad hoc, vt possit esse capax absolutionis à peccatis, & hanc intentionem exprimit in ipsà forma absolutionis censurarum, quæ in Sacramento Confessionis præmittitur ante absolutionem à peccatis; pœnitens autem indiget absolutione generali, & quæ ad omnes excommunicationes se extendat.

Ad tertiam respondetur; quamuis in 14 absolutione censurarum nihil infundatur impossibile cum omnibus excommunicationibus, sicut in absolutione peccatorum infunditur gratia cum omnibus mortalibus impossibile; adhuc tamen, per absolutionem censurarum, quæ datur in Sacramento pœnitentiæ, omnes remitti ex ipsà naturà absolutionis, eo quod debeat esse dispositio ad absolutionem peccatorum, ad quod necessariò requiritur, vt sit generalis, & omnium censurarum.

Ad quartam respondetur: Negando 15 Antecedens; quamuis enim excommunicationes, ita tolli possint extra Sacramentum pœnitentiæ, in Sacramento tamen, tolluntur generaliter, quantum Confessarius potest, & pœnitens indiget, vt patet ex ipsà formulà absolutionis, & quia hoc est necessarium ad hoc, vt pœnitens sit capax absolutionis peccatorum; idemque dicendum est de reseruatione; hæc enim etiam à Confessario tollitur, quantum potest, & pœnitens indiget. Nam pœnitens, dum ad Confessarium facultatem habentem accedit, vt quantum fieri potest,

potest, absoluat, & à peccatis liberetur, implicite, ac interpretatiue, omnium reservationum absolutionem censetur petere, quamuis illam non petat explicitè. Confessarius autem censetur velle pœnitenti prospicere, ipsumque à peccatis, quantum licite potest, liberare. Ergo censetur velle omnium reservationem tollere.

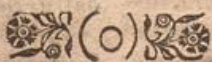
- 16 Ad quintam Respondetur; Eum qui aliquas tantum excommunicationes confitetur, & aliàs ex obliuione tacet. quamuis explicitè earum solùm absolutionem petat, quas aperit; omnium tamen absolutionem implicite petere, dum ad Confessarium bona fide accedit, vt à censuris, ac peccatis, quantum fieri potest, liberetur. Huic autem petitioni accommodare se debet absolutio Confessarij, cum, hoc modo, possit esse dispositio ad absolutionem peccatorum.

COROLLARIA.

- 17 Colligitur ex dictis primò: Ad absolutionem censurarum, quæ datur in Sacramento pœnitentiæ, requiri earum manifestationem, ac cognitionem; tum quia hæc ex Superioris voluntate necessaria est, vt patet ex dictis: tum quia ad absolutionem peccatorum, per se loquendo, prærequiritur eorum cognitio; sed censura semper alicui peccato est annexa: ergo illius etiam cognitio prærequiritur. Hinc fit, vt cum quis censuram aliquam

voluntariè reticet in confessione ab illà validè non absoluat, sicut validè non absoluitur à peccato, si illud voluntariè reticet, neque Confessarius tunc præsumitur, habere intentionem à tali excommunicatione pœnitentem absoluendi; præsumitur enim intentionem habere absoluendi, quantum licite potest; non videtur autem absolue licite posse à censurà, quam pœnitens spontè, ac sine iustà causà, tacuit; nam pœnitens, sicut est indispositus ad absolutionem peccatorum, ita videtur indispositus ad absolutionem censurarum, quæ datur in Sacramento; cum hæc deur solùm in digne ad absolutionem peccatorum, ideoque easdem dispositiones requirat ad sui valorem, quas illa requirit. *Coninch. disp. 8. d. 12. num. 97.*

Secundò; Absolutionem censurarum, 18 quæ datur extra Sacramentum pœnitentiæ pendere totaliter, quoad valorem, ac effectum, ab intentione absoluentis, ideoque posse esse, vel generalem omnium, vel particularem, & solùm aliquarum, prout absoluens voluerit; cum enim censuræ connexionem inter se non habeant, hinc fit, vt sicut vna ferri potest ante aliam, ita tolli possit sine alia; idemque dicendum videtur etiam de reservatione, quando ab Episcopo tollitur extra Sacramentum; sicut enim illam tollere potest etiam inuito delinquente, ita vnã tollere potest sine alia. *Sayrus lib. 2. cap. 21. num. 16.*

QVÆ.